

VANURA

VANURA

Flash & Shorts

Eduard Meinema

Vanura

Flash & Shorts serie

Cover: Eduard Meinema

Cover foto, courtesy: Leonardo Yip.

Copyright © 2021 Eduard Meinema

Website: www.eduardmeinema.nl

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403641676

NUR 330

All rights reserved.

1

‘We moeten nu echt terug Ranald,’ zei Todd Roach. Vermoeid van de afdaling en bevangen door de kou ging hij op een groot rotsblok zitten. ‘Het was me nogal een onderneming hier te komen en vergeet niet dat we dat hele kolere eind ook weer terug moeten om op tijd terug te zijn.’

‘Om op tijd terug te zijn? We zijn op vakantie Todd. Ontspan en geniet!’ zei Ranald Reiser. Hij draaide zijn baseball cap met de tekst ‘CAPtivated’ erop achterstevoren; schikte zijn lange haren eronder en zocht fanatiek verder.

‘Dat doe ik ook, maar je weet nu toch wel hoe het hier gaat? Het is straks ineens donker en probeer dan nog maar eens de weg terug naar het dorp te vinden.’

‘Mmjahh. Dat weet ik. Maar we lopen er niet langer dan, pak ‘m beet, anderhalf uur over en het is nu...’ Ranald keek op zijn duikhorloge. Hij had geen idee waarom hij juist dat horloge had meegenomen naar Guatemala. Een duikhorloge, waterbestendig tot een diepte van ten minste 100 meter. Geweldig, maar hij was niet van plan om met zijn oude vriend Todd Roach in Guatemala te gaan duiken. Hoewel hij maar wat graag het Great Mayan Reef, het Meso Amerikaanse koraalrif dat zich vanaf het Mexicaanse Yucatan tot aan de eilandengroep Islas de la Bahia bij Honduras langs de Caribische kust uitstrekt en daarmee het tweede grootste koraalrif ter wereld is, wel eens wilde bewonderen. De afgelopen twee weken was hij hier, samen met

zijn vriend, in het hoogland op zoek, zeg maar gerust op jacht, naar fossielen. Hun beide vriendinnen waren ook mee op reis; maar zij hadden besloten vandaag niet mee te gaan. Zodra ze hoorden dat er een afdaling van meer dan 175 meter op het programma stond, hadden ze unaniem besloten in het hotel te blijven. ‘Ehm... het is nu vier uur. Rond een uur of zes begint het te schemeren. Dus...’

‘Ja. Om zes uur begint het te schemeren en vijf minuten later is het pikkedonker, dus...’

Ranald schudde zijn hoofd. ‘Kom op Todd. Nog een half uurtje, oké? Dan zijn we rond zes uur al bijna terug in het dorp. Daar is voldoende verlichting zodat we zonder problemen het hotel kunnen vinden.’

Todd rilde van de kou. Toen hij samen met Ranald plannen maakte voor een vakantie naar Midden Amerika had hij aan heel andere temperaturen gedacht. Hij keek omhoog, langs de steile wanden van de krater. Vanaf de bodem van El Cimarrón, een ‘cenote’, een *sinkhole* in het uiterste noorden van Guatemala, had hij een prachtig uitzicht op een strakblauwe hemel. Ze waren samen, zonder gids of begeleiding, afgedaald in de krater met zijn doorsnede van meer dan 200 meter. De kalkstenen wanden van ruim 175 meter waren meer dan indrukwekkend. ‘We hebben nu toch wel genoeg materiaal verzameld? De meiden zitten thuis... in het hotel, op ons te wachten. Trouwens, de lokale bevolking waarschuwt toeristen niet voor niets om hier ‘s avonds niet alleen, zonder gids op pad te gaan.’

Ranald Reiser keek teleurgesteld naar zijn bijna twee meter lange vriend. Hij kende hem al zo lang; hij wist niet eens meer hoe lang. Wist niet eens meer hoe ze elkaar ooit hadden

ontmoet of hoe hun vriendschap ooit was ontstaan. Wat hij na al die jaren wel wist, was dat het geen zin had om nog te proberen hem op andere gedachten te brengen. ‘Oké, oké, dan gaan we terug. Ik moet nog wel effe pissen, dus als je nog een minuutje geduld hebt...’

‘Goed, ik wacht hier,’ zuchtte Todd opgelucht dat ze tijdig zouden vertrekken.

‘Ik ga even daarheen,’ zei Ranald. Hij wees op een donker gat onderaan de bergwand. ‘Daar naar die grot. Wie weet vind ik daarbinnen nog iets moois. Een nieuwe soort ofzo? Net als die ene slakkenkoning. Hoe heet die vent ook alweer? Die ging even een plas doen in een of andere spelonk, leuter in zijn ene hand, zaklamp in zijn andere hand, tiedeledietie tiedeledietie, kijkt ondertussen een beetje om zich heen, ziet iets wat hij nog niet eerder heeft gezien en, geloof het of niet, dat blijkt later een nieuwe slakkensoort te zijn.’

‘Hmm, ken ik niet; dat verhaal. Ik weet wel iets over Schistosomiasis.’

‘Wat is dat dan voor beest?’

‘Een parasiet die door zoetwaterslakken wordt verspreid. Eén van de meest dodelijke parasieten ter wereld.’

‘Ja hoor, gedood door zo’n lullig slakje?’

‘Tweehonderd duizend doden per jaar meneer. Meer dan alle dodelijke ongevallen die haaien, wolven en leeuwen jaarlijks tezamen veroorzaken!’

‘Zo, zo. Allemaal door die ene slak?’

‘Neehee, door die parasiet. Of eigenlijk door de eitjes van die parasiet. Als je gaat zwemmen in water waar die slakken

leven, dan eh...; ja weet ik veel, dan ruiken die parasieten dat ofzo. Ze verlaten hun gastheer, die slak, en penetreren je huid. Ze boren zich gewoon een weg door je huid, kruipen door je lichaam, op zoek naar je bloedvaten en daar kunnen ze jarenlang blijven leven. In jouw lichaam.’ Todd rilde bij het idee. ‘Op een gegeven moment leggen ze hun eieren, in jouw lichaam hè? En dan gebeurt het. Die eitjes moeten terug het water in om een nieuwe slak, een nieuwe gastheer te vinden zodat de hele cyclus van voortplanting weer van vooraf aan kan beginnen.’

‘Op tijd naar het zwembad dan maar Todd,’ lachte Ranald.

‘Ja, daar kan je wel lekker luchtig over doen, maar je moet wel weten dat die parasieten zich in verschillende weefsels kunnen nestelen met hele ernstige gevolgen zoals bloedarmoede, vermoeidheid en ga zo maar door. En in zo’n tien procent van de gevallen zelfs chronische gevolgen. Eindigend in de dood.’

‘Zo, lekker dan. Gezellig hoor; met jou op vakantie...’

‘Ga nou maar pissen, zeikerd!’

Ranald liep lachend de grot in. Nam de zaklamp uit zijn rugzak en bescheen de wanden. Het zou toch wel heel leuk zijn, dacht hij, als ik hier ook iets ontdek.

Todd Roach zat ongeduldig op een rotsblok te wachten. Het verhaal van de dodelijke parasiet maakte hem onrustig. Bij ieder geluid, ieder geritsel in het struikgewas, keek hij ongerust om zich heen. Onwillekeurig keek hij weer omhoog. Het leek wel... Hij had het gevoel of iemand hem in de gaten hield. Niet

zo vreemd want er kwamen wel meer toeristen naar de beroemde Hoyo El Cimarrón kijken. Na een lange, ruim een uur durende wandeling bleven ze boven, aan de rand van de sinkhole staan en maakten daar selfies of videos. Afdalen naar de bodem deed vrijwel niemand. Alleen fanatiekelingen zoals Ranald en hij deden dat. Nu hij erover nadacht, wist hij niet eens of het wel was toegestaan om in de krater af te dalen. Niet dat het Ranald en hem had tegengehouden... Verdomme, waar bleef die gozer? Hij was nu zeker al meer dan tien minuten weg. ‘Kan je hem niet vinden in het donker?’ riep hij gekscherend naar zijn reisvriend die nog altijd in de grot was.

Geen antwoord.

‘Ranald?’ riep Todd nu nog ongeruster.

Nog steeds geen antwoord.

‘Shit,’ zei hij in zichzelf. ‘Wat is dit nou weer?’ Nerveus stond hij op. Nam zekerheidshalve zijn zakmes in zijn hand en liep voorzichtig naar de grot waar Ranald enkele minuten eerder in was verdwenen. ‘Ranald?’ riep hij aarzelend. Hij bleef voor de grot staan. De ingang was nauw. En laag. Veel te laag voor een man met zijn lengte. Zuchtend boog hij zijn hoofd en stapte het donker in. Vrijwel direct bleef hij stil staan. Zijn ogen konden maar langzaam aan de duisternis wennen maar zijn oren functioneerden prima. Van achteruit de grot klonk een ijzingwekkend schrapend geluid; alsof tanden zachtjes knauwend over botten schraapten.

2

‘Ben jij dat? Ranald?’ vroeg Todd met een lichte trilling in zijn stem.

Gebogen, bijna klem tussen de bodem en het lage plafond, wachtte Todd af. Geen reactie. Zijn stem kwam niet over het irritante geschraap heen. Met extra luide stem herhaalde hij zijn oproep: ‘Ranald, ben jij dat?’

‘Todd?’ klonk het eindelijk na een zenuwslopende stilte van achteruit de grot. ‘Kom eens kijken!’

Gerustgesteld dat er niets met zijn vriend aan de hand was, liep Todd voorzichtig, nog altijd kromgebogen uit angst zijn hoofd te stoten, verder de grot in. ‘Sodemieters, wat een mufte tent man. Het stinkt hier gewoon naar vocht en schimmels,’ zei Todd. ‘En wat ben je nou allemaal aan het doen? We zouden toch teruggaan?’

‘Ja, ja, we gaan zo Todd. Kijk nou eerst even wat ik hier heb gevonden,’ zei Ranald opgewonden. Hij wenkte Todd door met zijn zaklamp te zwaaien.

‘Laat me raden, een nieuw soort slak?’ zei Todd sarcastisch.

‘Nee joh, nog veel beter. Een kikker!’

Nieuwsgierig bekeek Todd de vondst van Ranald. Een paar stukken kalkachtig gesteente met daarin de versteende skeletten van minuscule kikkertjes. ‘Nou, daar ga je naam mee maken